

Arrest

nr. 227 229 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Maarten DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2019 tot “herbevestiging van overdrachtsbesluit met terugleiding en vasthouding met oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat”.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker bood zich op 29 maart 2019 bij de Belgische autoriteiten aan teneinde een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 2 april 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013/EG verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat verzoeker op 23 juni 2015 internationale bescherming vroeg in Duitsland, op 6 december 2015 in Zweden, op 14 december 2015 in Noorwegen, op 27 februari 2019 in Oostenrijk en op 11 maart 2019 in Luxemburg.

1.3. Verzoeker werd door de verwerende partij gehoord op 30 april 2019.

1.4. Op 22 mei 2019 werden de Oostenrijkse instanties verzocht verzoeker terug te nemen.

1.5. Op 24 mei 2019 stemden ze hiermee in conform artikel 18(1)d van de Dublin-III Verordening (Verordening 604/2013/EG).

1.6. De verwerende partij trof op 20 juni 2019 een beslissing tot weigering van het verblijf (bijlage 26quater). Deze beslissing strekt ertoe de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk te achten voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming dat verzoeker heeft ingediend.

1.7. Verzoeker diende tegen deze beslissing op 19 juli 2019 een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad.

1.8. Op 3 oktober 2019 treft de verwerende partij een beslissing tot "herbevestiging van overdrachtsbesluit met terugleiding en vasthouding met oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat". Deze beslissing wordt op dezelfde dag betekend aan verzoeker.

Dit betreft de thans bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

"HERBEVESTIGING VAN OVERDRACHTSBESLUIT MET TERUGLEIDING EN VASTHOUDING MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

Beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd op 24.05.2019 een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Oostenrijk, genomen voor de heer, die verklaart te heten (1),

naam : B.

voornaam : M.

geboortedatum : 13.04.1995

(...)

nationaliteit : Albanië

Aan betrokkene werd op 20.06.2019 het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten en zich aan te bieden bij Oostenrijkse autoriteiten.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene nu teruggeleid

naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten (1),

naam : B.

voornaam : M.

geboortedatum : **13.04.1995**

(...)

nationaliteit : **Albanië**

vastgehouden wordt in de gevangenis van Leuven-Hulp met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

Betrokkene werd op 08.06.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van poging moord, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat dd.08.06.2019 blijkt 'Er bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren, nu de kennelijke feiten lijken ingegeven te zijn van een kennelijke agressieproblematiek in hoofde van inverdenkinggestelde en het kennelijk bestaan van een aanslepend conflict tussen hem en het kennelijk slachtoffer.' En 'het gevaar bestaat dat betrokkene zich aan het optreden van het gerecht zal pogen te onttrekken, gelet op zijn beperkte binding met ons lands'.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

0 8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

Betrokkene heeft asielaanvragen ingediend in Noorwegen op 14.12.2015, in Oostenrijk op 27.02.2019, in Luxemburg op 11.03.2019, in Sweden op 06.12.2015, in Duitsland op 23.06.2015. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 51/5, §4, derde lid en 51/5/1, § 2, derde lid, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat hij aangaande de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, die werd genomen op grond van "artikel 51/5/1, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet", geen rechtsmacht heeft en dat de vordering aldus op dat vlak onontvankelijk is.

2.2. Voor zover dient begrepen te worden dat door de "herbevestiging van het overdrachtsbesluit", de beslissing tot weigering van het verblijf van 20 juni 2019 (bijlage 26quater) herbevestigd wordt – wat ter terechtzitting ook het oordeel is van beide partijen – is de vordering eveneens onontvankelijk.

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt gesteld dat voor het begrip 'beslissing' of 'bestuurshandeling' kan worden teruggerepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft, te weten "een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten" (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

Een herbevestiging van een eerdere beslissing tot weigering van verblijf, betreft geen uitvoerbare beslissing en is dus niet aanvechtbaar. De rechtstoestand van verzoeker wordt niet gewijzigd doordat

een eerdere beslissing tot weigering van verblijf , een viertal maanden later louter herbevestigd wordt. Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij hiertegen niets in.

2.3. De vordering is derhalve enkel ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugleiding die opgenomen is in de “herbevestiging van overdrachtsbesluit met terugleiding en vasthouding met oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat”.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugleiding

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* de schorsing ervan.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet

wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Verzoeker verwijst naar het hierboven uiteengezette feitenrelaas.

Verzoeker erkent dat hij van juni 2019 tot heden aangehouden was in het kader van een onderzoek naar een poging doodslag. Verzoeker heeft erkend dat hij in het asielcentrum dermate psychologisch onder druk stond dat hij de situatie niet meer aankon, en deze heeft afgereageerd op een van de medebewoners.

Sinds zijn aanhouding is de situatie van verzoeker er alleen maar op achteruit gegaan. Zo heeft hij in de gevangenis zichzelf opzettelijk bijzonder zwaar verbrand in het aangezicht, dit met behulp van een lepel en waterkoker.

Uit deze feiten blijkt de kwetsbare psychologische situatie van verzoeker.

Hij verwijst hiervoor naar het PV van zijn verhoor dd. 17.7.2019. (stuk 2). Zo vallen er verschillende lange stiltes tijdens zijn verhoor, heeft verzoeker het bijzonder moeilijk om te antwoorden op bepaalde vragen die hem worden gesteld, enzovoort.

Er kan bezwaarlijk worden ontkend dat verzoeker lijdt aan een zware depressie met reëel gevaar op suicide.

2.

Verwerende partij was hiervan overigens wel degelijk op de hoogte, minstens hadden zij hiervan op de hoogte moeten zijn.

Er kan worden verwacht dat verwerende partij wel degelijk kennis had van het PV dat uiteindelijk de aanleiding voor de bestreden beslissing, specifiek de aard van de feiten alsook de verklaringen die verzoeker had afgelegd onmiddellijk volgend op zijn arrestatie.

Uit beiden blijkt duidelijk dat verzoeker te kampen heeft met een ernstige psychologische problematiek.

Op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij deze psychologische problematiek van verzoeker in overweging heeft genomen.

Een dergelijke handelswijze, het zonder schroom onmiddellijk uitwijzen van een vreemdeling met een ernstige psychiatrische problematiek, zonder zelfs hiervan melding te maken in de bestreden beslissing, vormt een schending van art. 3 EVRM.

De stresserende en zelfs traumatische ervaring van het gedwongen verlaten van het land waar hij ondertussen een geruime tijd verblijft, ongetwijfeld gekoppeld met het verliezen van zijn sociaal netwerk, zou voor verzoeker de spreekwoordelijke druppel zijn voor verzoeker om een einde te maken aan zijn leven.

De Belgische Staat weerlegt in haar bestreden beslissing niet dat er een risico zou zijn op schending van art. 3 EVRM. Desondanks was zij van de psychologische problematiek in hoofde van verzoeker wel degelijk op de hoogte.

Aangezien de psychologische problematiek -zoals deze blijkt uit het vermelde PV - en de mogelijke schending van art. 3 EVRM zelfs niet eens werd aangeraakt door de Belgische Staat, schendt de Belgische Staat de verplichtingen welke voor haar voortvloeien uit art. 3 EVRM.

Uit art. 3 EVRM vloeit nl. de verplichting voort voor de Belgische Staat om het nodige te doen om een schending van art. 3 te verhinderen; de afwezigheid van elk onderzoek terzake is uiteraard constitutief voor een schending van art. 3 EVRM.

Terzake kan worden verwezen naar de reeds geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Conseil du Contentieux des Etrangers dd. 31 juli 2008 (nr. 14.727 & 14.731).

3.

Het voorgaande toont eveneens de manifest onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing aan, alsook de gebrekkige motivering."

3.3.2.2. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96,49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

2.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

"Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat; in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest."

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

"293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (...)"

Zie eveneens EHRM, *Riad en Idiab v. België*, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim."

3.

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

Meer nog uit de bestreden beslissing blijkt zelfs dat geen enkele inhoudelijke toetsing werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing vermeldt eenvoudigweg dat verzoeker reeds asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk, en daarvoor dient te worden overgebracht naar de lidstaat bevoegd voor de asielaanvraag van verzoeker.

Op geen enkele manier blijkt uit de bestreden beslissing dat ook maar de minste onderzoek is gedaan naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zal komen in Oostenrijk, ondanks er verschillende aspecten zijn aan de asielprocedure in Oostenrijk die niet ideaal zijn (zie infra).

Bovendien is verzoeker een jongeman met psychologische problemen, zoals blijkt uit het strafdossier, waartoe verwerende partij toegang had of minstens van op de hoogte had moeten zijn.

Er is echter geen enkele melding gemaakt van het kwetsbaar profiel van verzoeker, laat staan dat een deugdelijk onderzoek is gevoerd naar op welke manier asielzoekers met een psychologische/psychiatrische problematiek worden opgevangen in Oostenrijk.

Specifiek op vlak van het kwetsbaar profiel van verzoeker is dus geen enkele motivering opgenomen in de bestreden beslissing. Minstens op dat vlak is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

4.

Dat daarnaast er verschillende tekortkomingen zijn vast te stellen in de Oostenrijkse asielprocedure, zoals hierna in detail zal worden uiteengezet.

a. Nopens de toegang tot rechtsbijstand

Dat asielzoekers in Oostenrijk gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel hebben wegens een gebrek aan rechtsbijstand.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Austria, March 2019", blz. 28-30 (eigen onderlijning):

"During the regular procedure at the BFA, asylum seekers are offered free legal advice at the branch offices of the BFA. Asylum seekers have to travel to the BFA, which may be difficult when their place of residence is far away from the office or in remote areas.

(...)

This offer of free legal advice does not meet the needs of asylum seekers, however. Verein Menschenrechte Österreich, which currently receives most of the funding for legal assistance in the first instance procedure, is not regarded as very helpful or committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior. For instance, the call for AMIF proposals mentions that legal advice provision should be organised in cooperation with the authorities. Furthermore, these legal advisers have to provide information to asylum seekers on voluntary return assistance and send asylum seekers to voluntary return projects (which are organised by the same organisation) during the asylum procedure.

The founder and Director Verein Menschenrechte Österreich has met criticism with the argument that challenging negative decisions has no prospect of success. In addition, the organisation takes a different approach from others, holding that not everyone seeking asylum is entitled to it. However, the task of a legal advisor and/or representative is to represent a client rather than to act in a procedural manner."

Samenvattend is de aangeboden juridische bijstand niet onafhankelijk, moeilijk toegankelijk voor asielzoekers toegewezen aan opvangcentra in afgelegen regio's, en wordt al te makkelijk beslist dat ze procedure van de asielzoeker toch geen enkele kans op slagen heeft.

In het stadium van de beroepsprocedure wordt eveneens bijzonder ontoereikende juridische bijstand voorzien; de bijstand dient zelfs niet te worden geleverd door een jurist:

"Leaal advisers do not need to be lawvers or exoerieneced in refuaee and asylum law. 3 years of practical experience in aliens law matters is a sufficiënt qualification for persons with a University degree other than law, while 5 years of practical experience in aliens law matters suffice for persons without a University degree " (blz. 30)

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures.

Aangezien verzoeker geen inkomen heeft, is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

Dat het AIDA-rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

b. Hoedanigheid van de asielprocedure

1.

Aangezien verzoeker afkomstig is uit Albanië, door Oostenrijk aanzien als veilig land, zal de versnelde procedure worden toegepast, (zie AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Austria, March 2019", blz. 51).

Deze versnelde procedure heeft echter verschillende tekortkomingen. Zo wordt in sommige gevallen het persoonlijk interview van de asielzoeker weggelaten, (zie blz. 52):

In last-minute subsequent applications to prevent the execution of an expulsion order and subsequent applications without de facto protection against deportation (which have no suspensive effect and the expulsion order issued after the rejection of the first asylum application can be executed), the BFA may omit the personal interview

2.

Voor wat betreft de beroepsfase blijkt uit het AIDA-rapport dat als een asielaanvraag een aanvraag indient en deze ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot een schorsing van de terugkeer.

Dat de kans aldus reëel is dat indien de asielaanvraag van verzoeker manifest ongegrond verklaard wordt, hij riskeert naar Albanië te worden uitgezet hetgeen een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

c. Structurele tekortkomingen in de asielprocedure

Bovendien blijkt de asielprocedure in Oostenrijk eveneens structurele tekortkomingen te vertonen, specifiek wat betreft de aanwezigheid van neutrale tolken tijdens de procedure en de rechtsmacht van het orgaan dat het beroep tegen de asielbeslissing behandelt.

c.1. Nopens het gebrek aan (neutrale) tolken tijdens de procedure

Bovendien worden asielzoekers bij de interviews voorzien tijdens de asielprocedure bijgestaan door tolken waarvan de neutraliteit noch de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, March 2019, blz. 24 (eigen onderlijning):

"Interpreters are provided by the BFA. Interpreters are available for most languages of the countries of origin, but interviews may also be conducted in a lanauaae the asylum seeker is deemed to understand sufficiently. With reeaard to countries with hiaher numbers of asvlum seekers this practice is still not satisfactory (e.g. Chechen refugees are often interviewed in Russian). Asylum seekers from African countries are often interviewed in English or French, languages they are supposed to understand. Asylum seekers are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter. There are no standards for the aualification of interpreters in asvlum procedures. Interpretation is often not done by accredited interpreters; usually persons with the requested language knowledge are contracted on a case-by-case basis"

c.2. Nopens het gebrek aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht

Tegen de beslissing bekomen in de asielprocedure is conform de Zwitserse wetgeving een beroepsprocedure voorzien bij de Federaal Administratieve Rechtbank (Bundesverwaltungsgericht). Deze rechtbank kan echter enkel nagaan of de bestreden beslissing Federale wetgeving schendt, en

kan de correctheid van de beslissing zelf aldus niet nagaan. De voorziene beroepsprocedure is aldus geen effectief rechtsmiddel.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, March 2015, blz. 26: (eigen onderlijning)

"The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit, in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately.

The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately."

d. Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Oostenrijk wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Oostenrijk en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Oostenrijk gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Oostenrijk in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

3.3.2.3. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat beide middelen nagenoeg een kopie zijn van de middelen die ontwikkeld werden in het in punt 1.7. bedoelde verzoekschrift, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van 20 juni 2019. Voor zover de thans ingediende vordering gericht is tegen voormelde beslissing is ze onontvankelijk, gezien dit niet de bestreden beslissing is. Het stond verzoeker vrij om bij wege van voorlopige maatregel op grond van artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de versnelde behandeling te vragen van de schorsingsvordering die opgenomen is in het in punt 1.7. bedoelde beroep, *quod non*.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

3.3.2.4. De thans ontvankelijk bestreden beslissing is de beslissing tot terugleiding naar Oostenrijk. Verzoeker hekelt het gegeven dat er geen enkele inhoudelijke toetsing is gebeurd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beklaagt er zich in se over dat hij lijdt aan een zware depressie met een reëel gevaar op suicide. Verzoeker valt erover dat de verwerende partij op geen enkele wijze deze psychologische problemen in overweging heeft genomen. Volgens verzoeker was de verwerende partij er nochtans van op de hoogte gezien het PV van verhoor van 17 juli 2019 dat hij aan zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker wijst er verder op dat hij zal overgedragen worden aan de Oostenrijkse autoriteiten en dat er geen onderzoek is gedaan naar de opvangomstandigheden in Oostenrijk en evenmin naar verschillende aspecten in de Oostenrijkse asielprocedure die naar zijn oordeel problematisch zijn en die hij nader toelicht. Volgens verzoeker heeft hij een kwetsbaar profiel en is er geen onderzoek gedaan naar de wijze waarop asielzoekers met een psychologische/psychiatrische problematiek opgevangen worden in Oostenrijk.

3.3.2.5. Verzoeker kan er niet onwetend van zijn dat in de in punt 1.6. bedoelde beslissing (bijlage 26 quater) uitgebreid gemotiveerd werd aangaande de situatie voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Oostenrijk, dit in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het gebeurde aan de hand van het "Asylum Information Database" (Anny Knapp, "Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2018 update", laatste update op 16.04.2019)". Tevens werd hierin verzoekers persoonlijke situatie in ogenschouw genomen: *“De betrokkene verklaarde tijdens het verhoor dd. 30.04.2019 maagproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De Oostenrijkse instanties worden ten minste 5 dagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.*

3.3.2.6. Verzoeker kan dus niet dienstig tegen de thans bestreden terugleiding opwerpen dat ze geen afweging maakt in het licht van artikel 3 van het EVRM, dit voor wat betreft de situatie in Oostenrijk voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders. De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker geen problematische elementen aanbrengt aangaande hun situatie in Oostenrijk die dateren van na de in punt 1.6. bedoelde beslissing. Voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie, die werd in de in punt 1.6. bedoelde beslissing ook afgewogen in het licht van artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met de elementen die verzoeker in zijn gehoor van 30 april 2019 heeft meegedeeld. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier tijdens dit gehoor geen gewag gemaakt van een zware depressie met een reëel gevaar voor suicide. Voor zover verzoeker na de in punt 1.6. bedoelde beslissing een dergelijke zware medische problematiek ontwikkeld heeft, komt het aan verzoeker toe om dit te staven met een medisch attest, *quod non in casu*. Waar verzoeker verwijst naar het PV van zijn gehoor op 17 juli 2019 en dit aan zijn verzoekschrift toevoegt, dient de Raad op te werpen dat dergelijke medische problematiek hieruit

evenmin blijkt. Het betreft een PV *“Categorie IV bis-Verdachten van hun vrijheid benomen vanaf hun tweede verhoor over dezelfde feiten Navolgend verhoor tijdens arrestatietermijn”*. Aanwezig bij dit verhoor waren naast verzoeker, twee politie-inspecteurs en een tolk. Hierin kan gelezen worden: *“Opsteller: Wij zien dat je verwondingen hebt in je aangezicht. Wens je hierover iets te verklaren? B.M.: Ik heb het zelf veroorzaakt in de gevangenis. Soms verlies ik mijn geduld en kan ik mij niet onder controle houden. Nu voel ik mij al een beetje beter. Ik heb het gedaan met heet water en een verwarmd mes. Ik heb in de gevangenis geen conflict gehad”*. Uit het voormelde alsook uit het gegeven dat het verhoor gepaard ging met stiltes en verzoeker moeilijk kon antwoorden op bepaalde vragen kan bezwaarlijk een zware depressie met een reëel gevaar op suïcide afgeleid worden waardoor een risico op schending van artikel 3 van het EVRM dreigt bij een terugleiding naar Oostenrijk. Het kan evenmin een verwachting doen ontstaan bij verzoeker om in de bestreden beslissing tot terugleiding hierover een afweging te verwachten. Dit alles lijkt ook de verzoekende partij ter terechtzitting te beseffen wanneer ze stelt dat ze wachtte op een psychiatrisch verslag van de onderzoeksrechter dat er echter niet gekomen is nu zij strafrechtelijk vrijgesteld werd. Het stond de verzoekende partij echter vrij zelf een arts te raadplegen om zijn psychische toestand door te lichten, minstens toont ze niet aan waarom ze dit niet zou kunnen doen.

3.3.2.7. Dit alles leidt tot de conclusie dat er geen sprake is van een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM of van een motiveringsgebrek in dit verband. Beide middelen zijn niet gegrond en dus niet ernstig zijn. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. EKKA